

visela na Simoninem telesu. »Sposi,« »Una madre,« »Povera!« — Nihče se ni smejal.

Koncem širokega trga je zalesketalo morje. Gorele so svetiljke na bregovih in pobliskavale v vodah. Kot žive večče so se majale pred njeno dušo in se maličile v strahotne spačke.

Stisnila je roko na srce, zadihala težko in se pristavila. »Sima, Sima...«

»Hitro preko teh ulic,« je zavpil Marinis, ko je videl široke gručice po hodniku. Premaknila je nogo, a postala je naenkrat težka, kot da se je vsa kri iz telesa izlila vanjo. Okna so strahotno gorela iz hiš proti nji, kot da je v vsaki sobi ogenj. »Boris, Boris!«

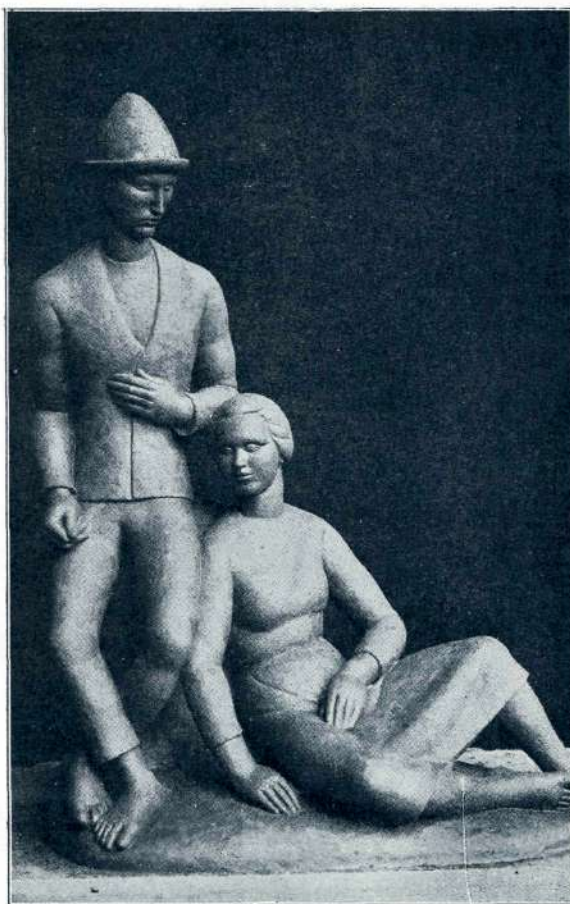
»Prokleta,« je zaklel Marinis. »Simulantka!« Ulica pred njo je šinila naenkrat v ogromnem loku v mračino neba. Množica se je zgrnila k njej kot truma senc. Vse okrog nje so plesale oči po zraku. »Simona, žena!« Sesedla se je na cesto. Z vklenjenimi rokami je udarila ob tlak in nogi sta se ji zvili k telesu. Prsti so grabili po tleh. Čez telo so valovali krči. Oči so se omotile v bolečini. Kot v megli je videla Borisa, kako kleči ob njej. »Joj!« Suh in rezek glas se je opotekel po ulici. Marinis se je zbegal in vpil na četaše. »Rodila bo,« so vzkliknili ljudje in se strnili v tesni krog krog nje. »Odklenite ji okove, brezsrčneži! Ranila si bo roki. Kri ji teče izpod njih.«

Z vklenjenimi rokami je božal Boris ženi lice. Ni spregovoril besede. Brezmejna jeza mu je gorela v zenicah. Marinis je zakričal četašu, naj teče po voz. Simona se je gubila v daljni svet, poln pekočih bolečin, ki so ji kot sulice prebadale trup, se zaganjale v ude. Gasnila jih je moževa božajoča dlan. Hotela se je okleniti njenih prstov. Njeno zapestje je podrsalo ob njegovo. Ujel, vklestil ji je prste med svoje in jih pritegnil na prsi. Novi tok, nova moč je zakipela v njo. Stegnila je nogi.

Znoj ji je lil iz čela. Brisal ga ji je z rokavom. V blaženi polblaznosti se je nasmejala. Oči so iskale v oči. Kot dete se je zazdela sebi, kot otročiček v rokah silnega moža.

V dušo je zaplaval mir, lep in tih kot molitev. Na usta ji je šepetal besede. »Simona, imej pogum, ti zlata mala Simona!«

Z dlanmi ji je podprl glavo in počivala je v njih kot tisti večer ob Timavi. »Simona, imej pogum!«

TINE KOS: KOMPOZICIJA

Po tlaku je priropotal voz. Duh po bencinu se je razlezel okrog.

»Denite jo notri,« je zaklical Marinis.

»Saj hodim lahko,« je zašepetala Simona. Četvero rok jo je dvignilo in potisnilo skozi ozka vrata. Ozrla se je še za hip proti njemu. Neskončna ljubezen je gorela v njegovih očeh. Hotel je za njo. Detektiv ga je zagrabil za suknjič. Četaš je zaprl vrata in sedel k njej. Voz je zdirjal po cesti. Tonila je v nezavest.

»Izvolite ukazati naprej,« je velel Boris.

Detektiv ni odgovoril. Množica se je razkropila kot v grozi.

Grum je dvignil glavo in stopal med četašema.

Obraz mu je sijal v belem lepem siju. Novo posvečenje se je razlilo vanj. V večerni luči je bil obris njegovega obraza kot obris obličja angela-borca. Ko so zavili zopet navzgor proti zaporom pod Svetim Justom, so odmevali njegovi koraki enako mirno trdo med visokimi hišami ozkih samotnih ulic.